

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Oretě pro Saline okres, Neb.; ve Behayler a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; ve Wilson, Kans., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanadu \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Ocenmajeteli své přestřehování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy v kruhu čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

43

VYHLADOVÁNÍ ANGLIE.

Německo odhodlano se k oběsilé a možno říci zoufalé ponorkové kampani jen v té naději, že vyhladí své nepřátele, hlavně Anglii. Sdílní naději tu sama německá vláda, či chce-li jen klamati svůj lid, není známo, ale čiré pravdy německého lidu skutečně se již odávají. Děti se myšlenka na uskutečnění, dalo by se obopití žilicemi, které tu same padají na váhu, Anglie jest ze všech zemí na světě nejprůmyslovější a má plnou hospodářství nejnepříjemnější. Jest země rozsáhlých parků, loviš a zanedbaných polí, na kterých dlečtici ještě před válkou porážali štvánice na lísky. Tam kde kvete průmysl, vzdělávání polí a nevyplácí. Potraviny jednoduše možno z eiziny koupiti laciněji, nežli by se dali doma vypěstovati. Proto ležela pole ladem a Anglie v poslední době před válkou dovážela celé dvě třetiny všech potravin. To bylo daleko více nežli dováželo Německo. Německo rychlým krokem špelo tam, kde byl jeho konkurent na druhé straně Severního moře. Také ono zanedbávalo pole a chytalo se průmyslu. Špelo k nebezpečí, které správně tušil Bismarck, veliký podporovatel agrárníka a nepřítel průmyslu. Bismarck padl a s ním padla, aspoň ve velké míře, agrární politika. Podpora, které se agrárníkům dostávalo o císaře Viléma, nebyla daleko tím, čeho si Bismarck přál. A že měl pravdu, dokazuje nynější válka. Německo špelo rychle do nesnázi, v nichž se ocitla Anglie, ale za dobu několika málo desetiletí nemohlo se dostat tam, kam se Angličané dostali za století. To vidíme v číslech. Anglie v posledních letech dovážela 66 procent potravin na jednu hlavu. Německo právě třetinu toho, 22 procenta. Nutno však vzít na zřetel, že Angličané jako bohatší národ žili panějí a dováželi ledače čeho nepotřebovali, kdežto Německo uskovňovali se na jídle již před válkou a trpěli drahotou a nedostatkem snad největším na světě. Severní krajina a spojenecká bloháda odřízla Němcům všechen dovoz úplně, aspoň v době poslední. To eo dostanou tu a tam z Dánska nebo přes moře ze Švédska, nemá význam. Možno říci, že dvacet procent potravin, které byly dříve k výživě nezbytné, bylo Němcům odříznutím dovozu odňato. K tomu přistupuje nemožnost vzdělati polí nedostatkem pracovních sil, nedostatkem hnojiva dusíkatého, které se dováželo z Čile, pole rodi málo a hlíd se ještě více zvláště.

Anglie duvází více nežli Německo za války se ukrovnila a vypustila všeobecnou, eo bylo poukým huzem a bez čeho se může obejti. Aby měla takovou těbu jako Německo, musila by ztratiti vše více nežli třetinu svého dovozu. Ponevadž nyní Anglie zlepšila svoji tvárnu výroba tak, že žádného střešiva a čiziny nepotřebuje a dopravá vojska do Francie před kanál jest krátká a snadná, dá se očekávat, že anglické lodě přiletě nebudou vsaziti takтика nechtě potraviny. Koncem roku 1916 bylo anglické obchodní loďstvo přibližně stejně velké jako na počátku války, spíše větší, valně čirěji, že obnášelo více přes 20

všem ztrátám, které utrpělo. Po milionu tun nosnosti. I když odpočítáme z toho přiměřené procento na dopravu vojenskou, jest patřeno, že by museli Němci potopiti Angličanům při nejmenším pět milionů tun, nežli by mohli vážně pomýšlet na jejich vyhladování v takovém stupni, jakým trpí dnešní Německo. Kolik milionů více museli by ztratiti Angličané, nežli by se pokoušeli a prosili o mír, který by znamenal ztrátu jejich pamství nad mořem, může si každý snadno představit.

To jsou tedy prostá, jednoduchá fakta. Aby byla Anglie přivedena na též stupeň hladu jakým nyní trpí Německo, musely by ji německé ponorky potopiti dvakrát tolik lodí, eo jí potopily — ale úředních čísle z Berlína — za třicet měsíců eo válka trvá. Berlínské číslice udávají anglickou námořní ztrátu na 2.797.000 tun. Německo musilo by potopiti třikrát tolik nosnosti, aby mohlo doufati, že přivede Anglii na kolena a donutí k prosbě o mír. A to by se muselo státi v několika měsících, muselo by to míti nějakou cenu. Kdyby se to mělo provésti v šesti měsících, muselo by býti potápěno třikrát tolik lodí eo v poslední době úsilovně války ponorkově. Kdyby se to mělo státi v roce, musela by býti činnost dvakrát větší nežli dosud. Ale rok jest dobou příliš dlouhou. Mluvme-li o něm, učiníme tím vlastní základ německých nadějí. I půl roku jest příliš mnoho, a Němci doufají v dobu mnohem kratší. Měsíc utíká za měsícem a německý lid pozná, že okrutnosti na moři nezkrátí o nic více nežli ji mohly zkrátiti okrutnosti na zemi, které vlekou se již přes půl třetího roku. Oni vsadili všecko na jednu kartu různého čísla, jímž se má všecko rozbiti. Uvídíme brzo, jaké budou následky.

Kancelář Bethmann-Hollweg se na ríšském sněmu vyslovil, že počet ponorek "značně vystoupil". Kdyby se měly dodělati úspěšně, musel by to být přírůstek ukolli známý, ale obrovitý. Připravovali se Němci, musel počítati na to, že se Angličané připravovali také. Anglie neškala a v poslední době konala ve svých loďnicích hotové divy. Sir Joseph Maclay, loďní kontrolor, shromáždil kolem sebe hodu s dělníky. Napřed čimla německých budování lodí. Hlavní pozornost při tom byla věnována na úpravu pracovních poměrů a na dovedení nových strojů, které překážky admirality, která nechtěla propustěti dělníků z loďnic válečných, ale nyní se poměry upravily, tak že žádný dělník ani minutu nezahál a má okamžitě práci jinde jakmile přestane pracovati na díle jednomu. Na stavbě lodí pracuje asi třicet různých řemesel a s každou umělo by se jednat zvláště. Před tím však se dokonale podřila, tak že nové obchodní lodě rostou jako houby po dešti. Tím poslední německá naděje zapadá a mizí.

ZIDÉ JAKO NÁROD ORIENTÁLSKÝ.

Na toto téma uspořádal v Berlíně dr. Martin Buber přednášku ve prospěch Červeného půlměsíce. Jako nejdůležitější bod tohoto programu probral řečník souvislost židovstva s duhem Orientu a konstatoval, že útvar velkého svazu národů Orientu přesě vsi různost v jednotlivostech je úplností. Názor, že Orientálec je na primitivním stupni vzdělanosti, že je člověkem zpátečnickým, dlužno odmítnouti. Spíše zdá se býti Orientálec primitivní a zároveň tlakovitý, tak jako se to může říci o egyptských plastice ze 3. tisíciletí př. Kr. Orientálec pochopuje své poeity za světa, Orientálec svět ze svých poeitů, ve svém pojmu o světě vychází z nitra, jež mu není hnutím, nýbrž základem. Žid vstupuje do duševního světa jako opozděnce a jeho nitro přijímá vše, eo se mu dostane do ruky z duševních žiliv Orientu. Také on vidí svět rozdvojený, ale prožívá tuto rozdvojenost v člověku samém. Západní země nikdy nenahly dání nebo vlastního jako protějšek a hromným symbolům Asie, nýbrž převzaly náboženské nauky Orientu a přizpůsobily je svému myšlení. Zvláště duševněná stla židovského náboženství spočívá v tom, že chce věsti k srdci světa, že chce znáti pravdu, že energií vášně chce usmrcovat, nýbrž obrátiti ji jiným směrem a ještě jí vyčistiti. Řečník protestoval proti názoru, že lidé byli narodení kouc-

ným. Naopak zřídka kdy se najde národ tak uselý s takovou láskou k hroudě tak uzavřený jako národ židovský. Když však římané násilně roztrhali souvislost tohoto národa stojícího v plně své síle, shromáždily se všechny síly k zachování národnosti proti vnějším vlivům. Žid zůstal Orientálem, zachoval si živelní pud jednotlivce a immanentní požadavky. Na tomto pokladě budoval fečník nadějí ve nový duševní náboženský útvar židovstva. Původní síla židovstva zůstala nedotčena. Kdyby se mohla dotknouti mateřské země Palestíny, stala by se opět tvárčí. Asijská kultura prodělává nyní těžkou krizi. Německo, jehož národ ze všech evropských působilo na židovstvo nejvíce a jež od něho také nejvíce přijalo, je nepopovolanějším a nejschopnějším prostředkem, který může spojiti Orient a Okcident a může se starat o to, aby Asie rozvinula své síly. Jeruzalem je však dnes více než tím, čím byl ve starověku branou národů, kterou se prochází z Orientu do Okcidentu.

BE DUINI.

Novými prošla zpráva, že Turcko na hranicích Syrie a Egypta shromáždilo velké množství beduinů pro vpád do Egypta, jak se proslýchá, jsou už pry na postupu k přístavu Suezskému. Ovšem, nelze očekávat, že by toto synové pouště sami mohli vážně ohrožiti postavení Angličanů v zemi faraonů; k tomu použije Turcko patrně svého pravidelného vojska. Ale Turcko doufá aspoň, že nebude beduinům těžko obsaditi Sinajský poloostrov, který už je na území anglo-egyptském a má jen malou posádku a pak jako etapní žízda zajistí pro turcké vojsko spojení Syrie s dobním Egyptem. Proto mají beduinů pro turcké operace nenalý význam.

Beduinů, kteří představují nejčistší typ arabský, jsou počítáni sice k úneni Mohamedovu, ale to je v nich příliš málo zakořeněno. Jsou spíše stále ještě pohany a uctívají kameny, stromy, vrcholky hor a pod. Nejsou také nikterak přáteli turckého panství, vůbec přáteli nějaké státní autority, což je odůvodněno jejich láskou k volnému, nepoutanému životu, k bouře v svépomoči. Také panovníci vnitroarabské moabské říše Nedžadovi, která je nyní rozdělena na dva emiraty Riad a Haíl, mají nenástené se poddanými beduinými kmeny, které nemohou udržet na uzdě. Přes to však Turcko nepochebyje, že tof, v boji s Anglii, budou mu k dispozici všichni beduinové ze Syrie, Mesopotamie a severní a střední Arabie. — Pokud se týče Haílu, Riadu a Ko-weitu, pokoušejí se Angličané už dlouhá léta v zájmu své situace v Perském zálivu, aby získali pro sebe knížata jmenovaným státu; angličtí důstojníci přý často meškají v omech zemích, vydávajíc se za vědecké cestovatele a našli tam přý málo nakloněnosti k státnímu a také naopak nenašli tam nenávisli vůči křesťanům. Tak nynější emir riadský, Abdel Asis ibn Saud, přý se vyjádřil k anglickému setniku Leshmanovi, který ho navštívil roku 1912. Každý Angličan, ať je křesťanem či ne, jest jeho přitelem a je mu milejší, než mnozí nemahabští muslimové. Ale tento výrok emirův byl snad spíše orientálskou diplomatičkou zdvořilostí. Náboženská pouť se stambulským kalifátem nebyla ani tady nikdy zcela přerušena, tím ovšem je, že náboženský fanatismus ve vnitřní Arabii strácel na síle; je to následkem toho, že muslimské požadavky a předpisy ztratily časem mnoho ze své atomlosti.

Beduinů jsou kočovné pastýřské kmeny jižně od Syrie, je jejich asi sto, meouli a větlí. K nejmenějším kmenům Mesopotamie náležejí Muntefikové na dobním Eufratu s 50.000 stany. Ještě početnější je kmen Anásů, vládnoucí na území pouští, čítá asi 750.000 hlav a přes 100.000 holočivků. Nedaleko má přes 100.000 kočovníků. Mimo to je ještě mnoho menších kmenů kolem Jordánu a v Hilázu. — Celkem je počet syrských a mesopotamských Beduinů odhadován na 1½ milionu a Beduinů arabských je asi právě tolik. Potyčky kmenů sotva kdy přestávají, ale jsou málokdy Ervasé, protože se bojuje bočně opatrně. Jejich pávod je prastarý, sahají částečně až do doby Mohamedovy a měly za následek politickou roztrázenost. Ale Turcko je převede-

čeno, že není tak hluboká, aby při nynějším velkém cíli Islamu — válce proti trojdohodu — nemohlo býti na ně zapomenuto. Arabské kmeny Beduinů na Sinajském poloostrově čítají asi 10.000 hlav. Tady jižní kmeny, obstarávající průvod evropských poutníků od přístavního města Turu až ke kateřinskému klášteru na Sinaji a zpět, nejsou už dávno volnými hrdými syny pouště, nýbrž sluhý česko-katolického kláštera. Ale severní kmeny, z nichž je největší kmen Tajahů, jsou ještě nezkrocené a nejsou nikterak nakloněny Angličanům a budou asi ochotny opjati se více turerecké.

VÁLEČNÍ ZAJATCI.

Přechod ku pokročilým názorům na postavení válečných zajatců nastal po válce třicetileté. Uzavření vestfálského míru (1648) dalo vznik modernímu mezinárodnímu právu a od této doby znamenati i vývoj názorů o právním stavu zajatců, kterýž haagskými úmluvami z r. 1864 a 1907 o pravidlech války na suché zemi a zvyklostech při ní zachovávaných nabyl formální ucelenosti a plnosti. Tato pravidla závazna jsou i u nás i v ostatních státech, jež k nim přistoupily. Bruselská deklarace z r. 1874 označila zajatce za "zákonitěho a odzbrojeného nepřítelě," ale toto vymezení bylo konferencí r. 1899 odmítnuto a sice proto, že se nezdálo býti dosti přesné. Podstatou zajetí jest prostě hlídání (strážij), nemá sice povahu trestu, ale podobá se nejvíce státnímu uvěznění. Osobní majetek válečných zajatců zůstává nedotčen, vyjímaje zbraně, koně a vojenská listiny. Zajatci mohou býti intermováni v kterémkoliv městě, pevnosti, v táboře nebo jiném místě, ale používají relativní volnosti pohybu. Obmezení tato jsou výsledkem nezbytných bezpečnostních úvah a lze jeich potud užití. Tato podmínka byla schválena roční konferencí r. 1907 na návrh zástupce ostrova Kuby — pokud jest takovéto opatření nezbytné. Pouze z důvodu udržení pořádku a ve zdravotním zájmu zajatců mohou býti vyjímaje důstojníci — zajatci dle své hodnosti a schopnosti zaměstnáni pracemi; ale práce nesmí býti příliš těžká a nesmí souviseti s válečnými podmínkami. Tak bylo na př. v Prusku dne 9. září 1914 nařizeno, že mají zajatci se zabývat prací na železnicích, vodních, zvláště při stavběch přípravy a při melioraci půdy. Za práce tyto, když jsou ukončeny, dostávají se (po návratu japonským) zajatcům přiměřené odměny, ale mohou také prací svou působiti ve veřejných oborech i u soukromíků. Důstojníkům má se dostati takového platu, jaký náležel důstojníkům státnímu, jehož jsou zajatci, a plat tento napotom jest povinen nahraditi stát, v jehož vojsku konali službu.

Podobně má pracovati o zapotřebí — potravinami stejně jako stí, ubytováním a oděvem, jakého se dostává vlastním vojsku — o nen stát, v jehož moce se ocitli zajatci. Ovšem, když počet zajatců vzroste na mnoho tisíc, zůstává toto pravidlo spíše zbožným přáním než skutečností. Vyznání své mohan zajatci volně vykonávati; mohou se účastniti obřadů své víry, ale jako ve všem jsou i tu povinni podrobiti se požadavkům pořádku a veřejné bezpečnosti. Jakožto vojáci jsou zajatci povinni podrobovati se oním zákonům a pravidlům, které jež jsou závazny pro vojny státu, kterýž je chová v zajetí, ale i tu sňhati sluší ustanovení 4. článku úmluv haagských, že se má zacházeti se zajatými lidy. Pro oték, zda-li se o zjedějí se dostanou opět do zajetí, nemohou býti trestáni; ale ocitnou-li se v zajetí opětem děve, než mohli se připojiti k vlastnímu vojsku, jsou disciplinárně odpovědny. Zajatec může na čestné slovo a slib, že již nelude bojovati proti státu, jímž byl zajat, býti propuštěn na svobodu, předpokládaje, že jest to přijato i podle zákonů jeho vlasti. V tomto případě vláda jeho země nemůže od něho požadovati takových výkonů, které by odporovaly danému čestnému slovu.

Na stejné způsob nakládání jako se zajatci mají nárok váleční spravodajcové, vojsko provázající, markytanti, dopravci, jsou-li opatření příkazy oněho vojska, kter-

ž provázeli a upadli-li v moc nepřítelě. Podstatně ulehčuje zajetí ono ustanovení haagských úmluv — jež spočívají na zkušenostech z války r. 1870-71 — že mohou soudně státi přijimati a odzbrojiti válečné strany, pokud na jejich území přestoupily. Také jsou zřízeny kanceláře, jež jsou nyní v činnosti ve Švýcarsku, ve Francii a v Rusku, kteréž sbírají velké zprávy, týkající se zajatců, a odpovídají na dotazy, u nichž podané. Tyto kanceláře shromažďují i předměty osobního majetku, jež zůstaly po zajatech neb na bojišti po padlých. Veškeré pak poštovní zásilky, jak od zajatců tak zajatcům adresované, jsou prosty porta a pokud se týče i ela a jiných dávek.

Tato pravidla obsahují asi vše, eo může učiniti zajetí snesitelnějším. Ani ne tak zajatcům jako spíše válečím státním jest na prospěch dalek ustanovení, že mají býti zajatci, jakmile se mír uzavře, eo nejdříve poslání domů. — Vyskytnují se však vždy ve válkách i případy, že zajatci z různých důvodů si nepřejí návratu a ti dobrovolně se ho zřikají. Co by se s nimi mělo diti, sice haagská konference nepraví, používají však dle zákona o vydávání vojenských uprchlíků poskytnutého úmluv. Ovšem že praktice mezinárodního práva se vždy nekryje s dobře myšlenými zásadami, jež obhájené diplomaté nesouli na papír v haagském paláci míru a zůstávají-li válka v teorii rytířským soubojem, jest otázka, dovedou-li široké massy vždy si osvojití vnitřní smysl této teorie.

VÝZVA K AMER. SOKOLSTVU.

Sokolství v Americe v dnešní válečné době, kdy nezadatelná práva této naší nové vlasti jsou ohrožována a na obzoru se vynořuje nutnost hájiti svobodu a práva této země se zbraní v ruce, volá všechny své bratry členy od hvězdnatý prapor americký, aby pod ním jako vzorní občané této veliké Republiky v hodné nebezpečí byli pohotovi nasaditi nejen statky, ale i krev svou za čest a blaho její a za zásady lidskosti a rovného práva všech národů, jak byly našim prezidentem Wilsonem jasné a pevně vyjádřeny! Čítíme všichni Čechové tíhu těžké zodpovědnosti naší vlády, která všemi prostředky snažila se zabezpečiti mír povšechný, avšak v případě nutné války chápeme též i svaté povinnosti občanské, jež nám přesně určují státi neohrožené v každé chvíli při praporu této naší nové vlasti a hájiti ji svou krví a životy proti všem zjevným i tajným nepřítelům jejím. Stojíme za našim prezidentem, jemuž nabízíme svoje síly v boji za vznešené zásady a práva Spoj. Států, jež v podstatě jsou totožné i s právy utlačených národů, kteří dnes pohlížejí na Ameriku jako na mocného ochránce a spravlivého v míru zastávce jejich. Český národ v dobách minulých tolik slyš a krve své byl již obětoval pro zájmy lidstva a jeho svobodu, ba i dnes jsou to čestí lidé a hlavně Sokolové, bojující v řadách legií francouzských, anglických a ruských za práva utlačených národů a za tu zemi, jíž přijali za vlast svoji a jež chránili zájmy jejich. My Čechové americkí odřekli jsme se poddanského jha nespravedlivé a kruté vlády rakouské a přijali jsme hrde občanství této veliké, svobodné Republiky, za jež ochrauní vírou nás k ní svaté povinnosti občanské, jež jsme hotovi i statky i krev svou spečetiti!

Proto všichni věrní bratři naši velké organizace sokolské jsou tímto vyzváni, aby hlásili se v svých jednot na zasláné přihláškové listky jako dobrovolníci "Sokolské Legie", jež zorganizována bude ze všech končin Unie, kde jsou hužido sokolů stává. Jednoty sokolské jsou pak žádány, aby i hned vyplněné přihlášky zaslaly na výbor nejblíže jim krajské stánie, jež určeny v následujících městech: New York, Baltimore, Cleveland, Chicago, Cedar Rapids, Omaha, St. Louis, Dallas, Tex., San Francisco a Portland, Ore. Ze stánie těchto vyhotovené přesné výkazy buďte zasílány u střední stánie v Chicago na vojenský výbor pod název udanou adresu. Sokolstvu našimi nesmrtelnými obhájci bylo budováno jako první národní vojenský a tak i lid nás vyžká si za ps s hrdostí

pohlížeti. V jeho generaci soustavou výchovou viděl budoucí svou oporu a spásu! Proto věříme pevně, že nezklame a že všichni bratři bez rozdílu, vědomi si úkolů a poslání veliké myšlenky sokolské, dnes, kdy doba volá ho k mužným činům, odpoví na výzvu naší hromadným přihlašováním do řad "Sokolské Legie", aby tak dokázali světu, že jimi pěstěná síla tělesná a mravní je schopna v těžkých dobách národa a této naší nové vlasti přiněsti odhodlaně v prospěch a blaho její obět tu nejkrásnější, nejmужnější a nejsvětější všech!

Vlast volá ku pomoci! Tož vzhůru, bratři věrní, do řad pod hvězdnatý prapor americké svobody, v boj za čest a spásu její a tím i naší drahé dálné otěny! — Na zdar! Za Sokolskou Obec v Americe: JAN ŠIMAN, starosta, C. POPELKA, tajemník, Jarka Košar, Adolf Vlk, F. J. Kubeš, St. Šim, T. Vonišek, jednatel V. V., 1647 S. St. Louis Ave., Chicago, Ill., vojenský výbor.

ČIŇANÉ PRAVÝMI OBJEVITELI AMERIKY.

Amerika nebyla objevena Křtštofem Kolumbem v roce 1492 a také nikoliv Leifem Eriksenem v roce 1000, ale pěti budhistickými kněžimi z Kabulu v roce 458 po Kristu. Hui Šen, budhistický misionář, který navštívil Ameriku v roce 499 po Kristu a později vrátil se do Číny, zanechal o svých cestách zajímavé písemní zprávy. Hui Šen nazývá nový kontinent Fūsangem a právi ve svých záznamech, že leží 6.500 mil na východ od asijského kontinentu. Právě, že tento kontinent je 3.250 mil široký a za ním že náležá se moře, které dnes známe pod jménem Atlantik. Záznamy o Hui Šenových cestách nacházíme v čínských archívech Liang dynastie. Hui Šen popisuje americký kontinent, který čtyřicet let před tím navštíven byl budhistickými kněžimi z Kabulu, velmi zajímavě. Tito budhističtí kněž pokoušeli se získati přízvisve svému náboženství mezi indiánskými kmeny, bydlícími na pevnině od Alasky až po Mexiko. Hui Šen sledoval, že domorodci do jisté míry byli seznámeni s budhistickým učěním. Právě dokonce, že naučili se také vyráběti jistý druh papíru.

Poněmčování celého Rakouska.

Známý jazokový výnos, jímž se obchodním komorám ukládá povinnost používatí v písemném styku s ústředními vládními orgány německý, byl zaslán obchodním komorám v Praze, Plzni, Českých Budějovicích, Terstu, Gorici (dočasné ve Vídni), Rovinu, Roveretu, Krakově, Lvově, Brnoch, Lublani a Splitu.

Poturčenec horsí Turka.

Do výboru postovního odboru Schulverreim ve Vídni byli zvoleni mimo jiné: předsedou kontrolor Pogatschnigg, dále slečna Kissely, adjunkt Rehorska, officiant Sehscheka, slečna Konlinsky atd.

Má červené lice nyní.

"Chci vám několik řádky oznámiti," píše pl. Mary A. Swartzová v New Hampton, Mo., "eo Hoboko udělal. Pl. Smithová byla přes rok stížena komplikací chorob. Lékaři si s ní nevěděli rady a prohlásili, že má života už málo. Rekla jsem jí, když využívala lékařovy léky, že bych jí pověděla, jak se uzdravit. Ona mně odvětila, že je skoro s lékaři hotova. Na to počala užívatí Hoboko a po využívaní jedné láhve, ulehlo se jí lépe. Využívala osm láhvů léku a je nyní úplně zdráva. Pěkně vypadá, má červené lice a může konati všecku domácí práci." — Jest to pozoruhodný fakt, že v omech rodinách, kde Dra. Petra Hoboko je užíváno, lidé nikdy nevyjadují blběd nebo nemocni, mají však zdravou, čistou plet, poněvadž naponáhá příměsí odstraněti otravné a huijící látky ze soustavy. Dra. Petra Hoboko neproduvá se v lékárnách. Zvláště jednatelé došlávají ho lidem přímo z laboratoře vyrábětelé. Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19-23 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill. — Advertisement.

STUDIO — automatická zrcadla čítá sejnopřehlední vše na řadě a předplatěna na Pokrok sob Venkov se doplatěti 30 centů.